

GAEA SCHOETERS

© rr

E

RGENS, misschien wel in een schilderij van Rothko, liepen een kat en een hond naast elkaar. Eindeloos rood strekte de vlakke zich voor hen uit, om dan over te vloeien in een felgele lucht. Alleen een dunne witte lijn scheidde de aarde van de hemel, alsof iemand daar het einde wou markeren, of misschien eerder het begin. Na een tijdje hield de kat wat in.

‘Wat zoeken we eigenlijk?’
‘Niets’, zei de hond.
‘Waarom lopen we dan de hele tijd door? Wil je zo graag vooruit komen in het leven?’
‘Nee,’ zei de hond, ‘maar anders kom ik nooit ergens.’
‘Waar wil je dan heen?’ vroeg de kat.
‘Nergens’, zei de hond. ‘En ik verwacht er ontzettend veel van.’

Boven hen viel het duister in, alleen net boven de aarde aarzelde nog iets, een bleek wachten. De hond hield stil.

‘Kijk. Daar heb je het.’
‘Wat?’
‘Niets’, zei de hond. En hij kwispelde er een beetje bij, want van niets werd hij blij.
‘Wat heb je daar nu aan?’ vroeg de kat.
‘Leegte is een vat vol mogelijkheden.’
‘Om te vullen,’ begreep de kat.
‘Waag het niet!’ zei de hond. ‘Dan maak je het armer.’
De kat keek hem aan alsof hij gek geworden was.
‘Iets is één. Niets is alles wat niet is. Dus niets is altijd meer dan iets. Snap je?’
De kat probeerde het op zijn poten te tellen, maar raakte alleen maar meer in de war.
‘Waar iets is, kan alleen maar dat zijn. Waar niets is, kan nog alles komen. Daarom is niets van levensbelang’, legde de hond uit.
‘O’, zei de kat. En hij zweeg even.
Plots sprong hij op en ging zo wijdpoots mogelijk staan, alsof hij het hele veld probeerde te omvatten.
‘Dus hoe meer niets je hebt, hoe rijker je bent.’
‘Niets is van niemand,’ zei de hond.
‘Dan is het van mij,’ concludeerde de kat.
‘Niets is van niemand,’ zei de hond weer.
‘Dat kun je niet bezitten.’
En hij ging erin liggen.

‘En nu?’ vroeg de kat.
‘Nu wachten we.’
‘Waarop?’
‘Nergens op.’
‘Pfff’, blies de kat.
‘Wachten is het mooiste wat er is. Zolang je wacht, kan het beste altijd nog komen.’
De kat ging verzitten en wachtte af. Er gebeurde niets. Hoegenaamd niets.
‘Afwachten maakt de dingen minder,’ zei de hond. ‘Je moet ze opwachten. Maar je mag ze niet verwachten, want dan komen ze nooit dichterbij.’
De wereld kantelde langzaam om hen heen; het diepblauw van de hemel lag nu muisgrijs aan hun voeten en boven hen gloeide alweer iets op. De hond keek zwijgend de eindeloze lege vlakke in.

‘Hoe meer niets je hebt, hoe rijker je bent’

‘Niets is saai,’ zei de kat na een tijdje.
‘Dat klopt,’ zei de hond. ‘Als je het langs de juiste kant bekijkt, is alles interessant.’
En hij ging een beetje verliggen om zijn niets beter te kunnen bekijken.
‘Niets is saai,’ zei de kat weer.
‘Integendeel,’ zei de hond. ‘In niets kan alles. Mag alles. Niets heeft geen regels en geen verplichtingen.’
‘Dus ook geen houvast,’ zei de kat, die stilaan zijn warme mand begon te missen.
‘Houvast zit in je hoofd,’ zei de hond en hij keek tevreden om zich heen, waar niets zijn gedachten hinderde.

Bloedrood wekte de zon de wereld. Stil sijpelde de kleur neer op het zwarte niets.

‘Ik zie iets aankomen,’ zei de kat, en eigenwijs voegde ze eraan toe:
‘Iets is beter dan niets, want je weet tenminste zeker dat het eraan komt.’
‘Is dat zo?’ vroeg de hond zonder zijn kop op te tillen. ‘Wie zegt dat het iets goeds is, dat daar aankomt?’
‘Als het iets slechts is, ga je achteruit,’ zei de kat. ‘Dan maak je dat je wegkomt.’
De hond kneep zijn ogen tot spleetjes.

‘Dat kan je van deze afstand onmogelijk zien.’
De kat keek een beetje nerveus naar de horizon. Daar was de dag weer. Rood onder, rood boven, alleen de einder een witte lijn.
‘En van iets dat eraan komt, zonder dat je weet of het goed of slecht is, krijg je angst.’
Terwijl hij het laatste woord uitsprak, beet de hond de kat hard in zijn flank.
‘En angst doet je de foute kant opkijken.’
‘Ik had gewoon eerder achteruit moeten gaan,’ blies de kat. ‘Meteen toen ik het zag aankomen.’
‘Zonder te weten of het iets goeds of iets slechts was? Dan mis je alle mooie dingen.’

De hond stond op, schudde de nacht uit zijn vacht, en begon weer te lopen. De kat aarzelde even, keek de lege vlakke rond, en ging weer naast hem draven. Voor hen was de horizon alweer vervaagd. Het rode stof vloeide naadloos over in de lucht.

‘Er is maar één goede richting,’ zei de hond.
‘En dat is tegemoet.’
‘Loop je daarom altijd vooruit?’
‘Wat achter me ligt, ken ik al.’
‘En wat als wat achter je ligt beter is dan wat voor je ligt?’
De hond haalde zijn magere schouders op.
‘Dan weet ik nog altijd niet of het niet slechter is dan wat achter voor me ligt.’
Daar moest de kat even over nadenken. Toen ze daarmee klaar was, vroeg ze:
‘En als je nu nooit verder komt dan voor je? Als je nooit achter voor je komt?’
De hond glimlachte.
‘Dat weet ik wel zeker: verder dan hier zal ik het nooit brengen. Want tegen de tijd dat ik daar ben – hij wees even kort met één poot naar de horizon – is daar alweer hier. Maar het heeft geen zin op de dingen vooruit te lopen.’

Gaea Schoeters (1976) is schrijver, journalist en scenarist. Ze is de auteur van het reisboek ‘Meisjes, moslims & motoren’ en brak in 2011 door met de thriller ‘Diggers’. ‘Een krachttoer’, oordeelde DSL.

www.gaeaschoeters.be